

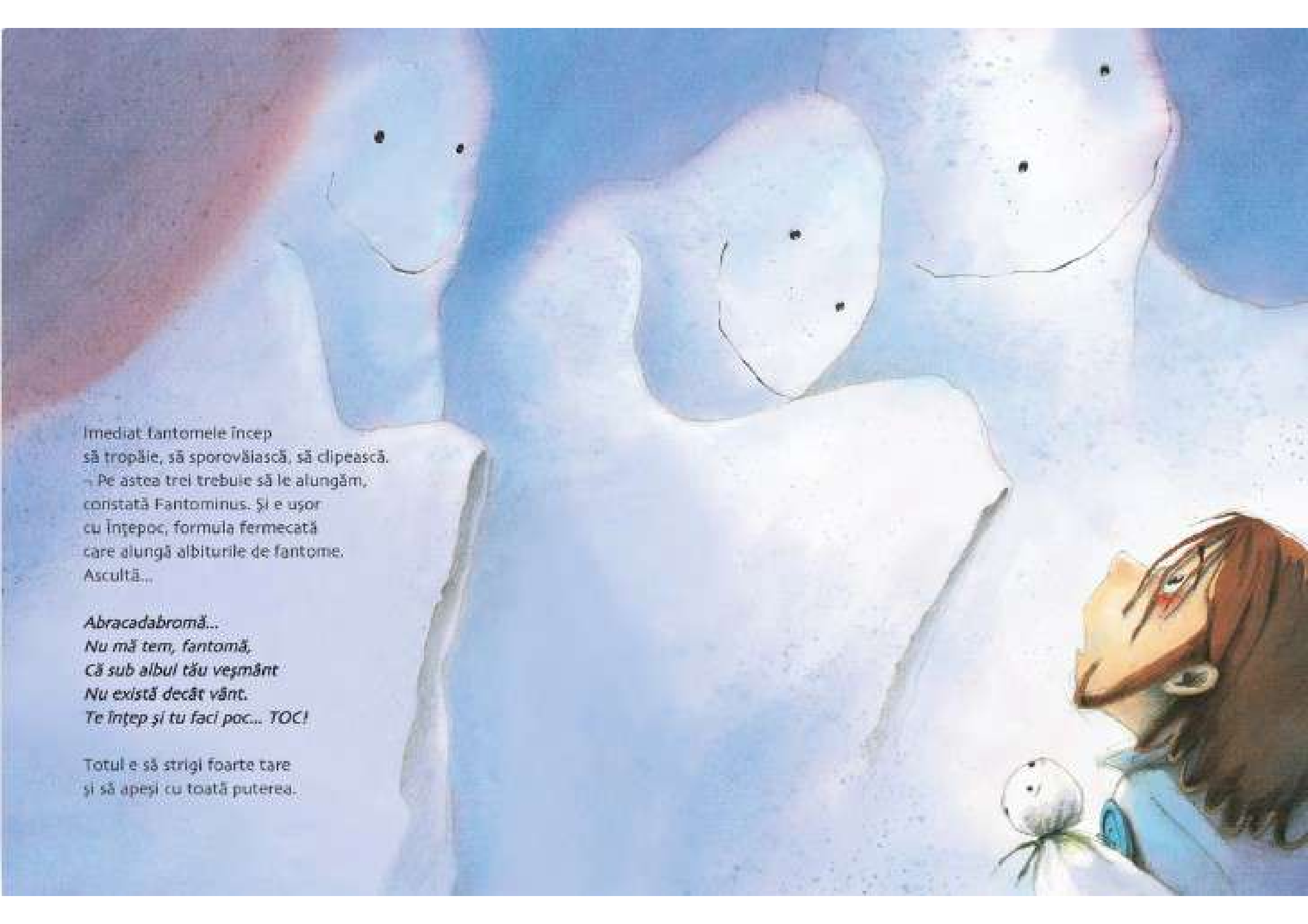
- Mulțumesc, Fantominus!
M-ai salvat! strigă Lena.
- Ba nu, te-ai salvat singură.
Acum la culcare!
Sunt obosit.

Încet-încet, Lena se culcă lângă el și își lipește obrazul
de nutrișoara lui atât de dragăiașă.

- Noapte bună, micuțule Fantominus.
- Noapte bună, mare vânătoare
de fantome!

Și Lena stinge lumina,
de data aceasta de tot.

Imediat fantomele încep să tropăie, să sporovăiască, să clipească.
– Pe astea trei trebuie să le alungăm, constată Fantominus. Și e ușor cu înșepoc, formula fermecată care alungă albiturile de fantome:
Ascultă...

*Abracadaabromă...
Nu mă tem, fantomă,
Că sub albul tău veșmânt
Nu există decât vânt.
Te înșep și tu faci poc... TOC!*

Totul e să strigi foarte tare
și să apeși cu toată puterea.

Prima se ascunde după draperie.
A doua se pitește după fotoliu.
Cea de-a treia se culcă sub pat.
Și tropăie, și sporovăiesc,
Iar ochii negri le sclipesc
În întuneric.

De cum se aprinde lampa, devin invizibile.
Dar tot acolo sunt, Lena știe asta
și tremură, ghemuită sub plapumă.

